

ES ESMU AUGŠĀMCELŠANĀS UN DZĪVĪBA

Mēs gribam, brāļi, lai jūs būtu skaidrībā par tiem, kas aizmiguši, un lai jūs nenodotos skumjām kā tie, kam nav cerības.

Jo, ja mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris un augšāmcelies, Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar Viņu.

To mēs jums sakām, balstoties uz mūsu Kunga vārdu: mēs, kas līdz mūsu Kunga atnākšanai paliksim dzīvi, ne ar ko nebūsim priekšā tiem, kas aizmiguši.

Pats Kungs nāks no debesīm, kad atskanēs sauciens, erceņģeļa balss un Dieva bazūne: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši.

Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam. Tā mēs būsim kopā ar To Kungu vienumēr.

Iepriecinait cits citu ar šiem vārdiem!

2 Es lasīju no 1. Tesalonīķiešiem 4. nodaļas. Tagad es izlasīšu no Ījaba grāmatas. No četrpadsmitās Ījaba nodaļas.

Cilvēks, no sievas dzimis, dzīvo tikai īsu brīdi un ir pilns nemiera.

Viņš uzaug kā puķe un novīst, viņš slīd kā ēna un nepastāv.

Un pār tādu Tu turi vaļā atvērtas Savas acis, un tādu Tu mani sauc Sava tiesneša krēsla priekšā!

Vai tad tīrs var celties no nešķīsta? Nekad ne!

Ja jau viņa mūža laiks ir sīki ar ziņu noteikts, ja viņa mēnešu skaits ir pie Tevis nolikts un Tu viņam esi licis robežu, ko viņam nepārsniegt,

tad novērs Savus skatus no viņa, lai viņam būtu miers un lai viņš priecātos kā algādzis, kas savu dienas gājumu veicis!

Tāču kokam, kas ir nocirsts, vēl ir kāda cerība, ka tas varēs atkal zaļot: tā atvases un dzinumi nepārstāj.

Un, ja arī tā sakne zemē noveco, ja viņa stubrs zemē atmirst,

no svaiga ūdens dvašas tas atkal atdzīvojas, un tas laiž dzinumus gluži kā dēstīts.

Bet cilvēks, kad mirst...kad cilvēks no šīs pasaules šķiras, kur gan viņš tad paliek?

Kā no jūras izsīkst ūdeņi, kā arī strauts izžūst un izkalst,

tā cilvēks, kas nāvē aizmidzis, nekad vairs necelsies; līdz kamēr debesis pastāv, viņš vairs nemodīsies un netaps no sava miega augšā celts.

Kaut Tu mani kapā apslēptu turētu, slepenā vietā turētu, līdz kamēr Tavas dusmu kvēles būtu atdzisušas, tad noliktu man noteiktu laiku un tad mani pieminētu!

Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot? Visu savu noteikto laiku es gaidīšu, kad pienāks mana pārmaiņa.

Kad Tu sauksi, tad es atbildēšu, jo Tu ilgosies pēc Savu roku darba.

Ja Tu rūpīgi skaiti manus soļus, vai tad Tu nepārraugi manus grēkus?

Manus pārkāpumus Tu turi aizzīmogotus Savā somā; un manu vainu esi aizlipinājis.

...protams, arī kalni reiz sevī sabrūk un sašķīst, pat klintis var tikt izkustinātas no savas vietas.

Pat akmeņus ūdens izgrauž, un viņa plūsmas aizskalo zemes pīšļus, un tā Tu izdeldē cilvēka cerību.

Tu pārvari viņu pilnīgi, un tad viņam no šīs pasaules ir jāaiziet; Tu pārvērt viņa ārējo izskatu un liec viņam doties galīgi projām.

Viņa dēli atnāk viņu godināt, bet viņš pats to vairs nezina; tie var arī tikt nicināti, bet viņam to nemanīt.

Tikai vienīgi viņa paša miesas sāpes viņš sajūt, un viņa dvēsele skumst tikai pati par sevi.

3 14. nodaļa no Ījaba grāmatas.

4 Šajā pēcpusdienā mums šeit atrodas tā, kas nav laipni lūgta nekur un nekad. Nav nozīmes, cik ļoti mēs esam tai gatavi, tā vienmēr ir nevēlams viesis, kas pavisam noteikti atnāks uz ikvienu namu. Un viņa nav līdzjūtīga. Esmu pārliecināts, ka, ja es būtu nāve, es nedomāju, ka es gribētu atnākt uz to namu, kur šī nāve ir atnākusi – pie šī jaunā kristieša, kura ķermenis šeit guļ mūsu priekšā, kuru mēs pazīstam kā mūsu brāli Garnetu.

5 Un šodien mēs esam šeit sapulcējušies, lai parādītu pēdējo godu šim jaunajam, brašajam kristietim. Tas ir tas pēdējais, ko mēs varam izdarīt priekš viņa uz zemes, kaut arī viņš mūs nedzird. Bet mēs domājam par tiem, kuriem tas vēl ir priekšā. Viendien tas noteikti pienāks. Mums būs ar to jāsatiekas. Jauniem vai veciem, agrāk vai vēlāk, tas atnāks pie mums visiem.

6 Nav nozīmes, ko es pateikšu par Gārnetu, kā viņu zināju es, mūsu domas tas neizmainīs. Viņa dzīve un viņa liecība starp mums runā skaļāk nekā jebkas, ko es varētu pateikt. Es...

7 Es pats iepazinos ar viņu caur viņa māti. Viennakt, kad dievkalpojums manā draudzē bija beidzies, viņa pienāca pie manis. Un viņai bija dēls, kas mira no poliomiēlīta. Man šķiet, ka viņi bija atmetuši visas cerības, ka viņš izdzīvos. Nu, mums ir daudzi šādi zvani; tā ir vienkārši parasta ikdiena. Taču, kad es devos pie tā jaunā zēna, viņš bija pieslēgts mākslīgās elpošanas aparātam. Viņā bija kaut kas īpašs, kad manas acis viņu pirmo reizi ieraudzīja, es viņu iemīlēju. Es mīlu viņu līdz pat šai dienai, skatīdamies uz viņu šobrīd, vienmēr mīlēšu. Viņš bija brašs zēns. Un šķita, ka viņa dzīvē ir kaut kas īpašs, kas padarīja viņu par vairāk nekā parastu puiku, par vienkārši kārtējo pusaudzi. Viņam bija vairāk skaidras izpratnes par lietām. Es palūdzu par viņu, lai viņš nenomirst.

8 Galu galā viņu paņēma prom no mākslīgās elpināšanas un viņš tika atvests mājās, tika ielikts tādā kā šūpulgultā, kur viņi uzturēja viņa elpošanu.

9 Es nācu ciemos pie Gārmeta. Un cik ļoti patīkama kristieša dzīve bija izveidojusies viņā, tas bija zēns, ar kuru būtu lepojies ikviens vecāks. Galu galā, tas ir mūsu...tas ir mūsu ceļojums šeit uz zemes, tieši tam tas ir domāts – lai sagatavotos aiziešanai. Un Gārnets pavisam noteikti bija veicis šo sagatavošanos, bez jebkādas šaubu ēnas, šis brašais jaunais puisis, kas bija piepildīts ar Svēto Garu un Kristus Dzīvību. Tas atspoguļojās caur viņu.

10 Un es dzīvoju Toskānā, Arizonas štatā. Pirms kāda laika tas jaunais puisis saslima, un viņš bija ļoti slims. Un viņa ticība izpaudās, kad viņš pazvanīja pa tālruni. Un, kad es visbeidzot tiku savās mājās un palūdzu par mazo puiku pa telefonu, nu, Dieva žēlastība atnāca pie viņa, un viņš to pārvarēja. Laiku pa laikam, kad kaut kas nebija kārtībā, viņš zvanīja. Mēs kopā lūdzām pa telefonu. Un es nedomāju, ka mūsu Debesu Tēvs viņam kādreiz būtu atteicis, nekad, un viņš pārvarēja to, kas viņam bija.

11 Pagājušajā rudenī es šeit apciemoju draugus. Viendien, tā bija pēdējā reize, kad es šajā dzīvē redzēju Gārnetu, mēs negaidot ienācām viņa jaukajā namā. Viņš dzīvoja ar savu ģimeni. Un tas, ko mēs ieraudzījām, būtu īstens piemērs jebkuram kristīgam kalpotājam, redzēt ko tādu. Viņš sēdēja savā šūpuļgultā, un viņa rokas bija iekārtas siksna. Un, kad mēs ienācām mājā, tā kā mēs vienmēr bijām ļoti gaidīti, tur bija Gārnets. Un viņam priekšā stāvēja Bībele. Un tā kundze, kas viņu aprūpēja, sēdēja uz saliekamā dīvāna, un viņi studēja Bībeli. Un es paskatījos uz viņu, un mana sirds vienkārši izkusa.

12 Un es paprasīju viņam, uzdevu viņam jautājumu. Es sacīju: “Gārnet, ja nu tas nekad nebūtu ar tevi noticis?” Un es sacīju: “Vai tu... Ja mani pasauktu, teiksim, šovakar uz šejieni, un te kāds jauns puisis vārdā Gārnets Pīks tikko kā būtu nosities tur uz autostrādes ar savu automašīnu. Un tas puisis būtu piedzēries, un viņa dvēsele būtu devusies satikt Dievu. Vai arī tu gribētu, lai tā aina ir tāda, kāda tā ir šobrīd?”

13 Viņš sacīja: “Vienkārši, lai tas ir tā, kā tas ir. Kamēr vien es zinu Jēzu tā, kā es zinu Viņu šobrīd,” viņš sacīja, “tas ir vairāk nekā dzīvība, kaut arī man visu dzīvi būtu jāpaliek šeit tādā stāvoklī.”

14 Un viņš sacīja: “Es gribu parādīt tev, brāli Branham, ka man ir daudz labāk.” Viņš varēja kustināt savas rokas un tā tālāk. Ar lielām cerībām viņš gaidīja to laiku, kad viņš būs vesels un varēs staigāt. Es esmu vecs vīrs, savā laikā esmu daudz ko redzējis. Es nedomāju, ka es kādreiz būtu satīcis garā brašāku zēnu nekā Gārnets. Viņam ir lielas cerības.

15 Man pateica, ka pirms dažiem vakariem viņš saķēra...saķēra tādu kā zarnu gripu. Un tad, kad viņš aptvēra, ka viņš mirst, viņš zvanīja man. Bet viņš nezināja, ka tajā laikā es biju Ņujorkā, arēnā. Un, kad es aizgāju no arēnas, man tika nodota telegramma, ziņa. Es ātri metos pie telefona un pazvanīju. Bet mūsu jaukais brālis, kas par viņu rūpējās, pateica: “Brāli Branham, pulksten sešos Gārnets aizgāja satīties ar Jēzu.”

16 Viņš no mums ir aizgājis. Mēs...mēs to saprotam. Bet interesanti, vai patiešām ar to viss beidzas? Mēs visi saprotam, ka tas zēns ir no mums aizgājis, viņa dzīvība, taču padomāsim par to, kas ir tālāk. Vai ir kaut kas tāds, ko mēs varētu pateikt, ka mēs viņu atkal ieraudzīsim? Vai šī ir pēdējā reize, kad mēs redzam Gārnetu? Lūk, par ko es gribu parunāt ar jums dažas nākamās minūtes. Vai jūs varat būt pārliecināti, ka mēs atkal viņu ieraudzīsim? Šo jautājumu uzdeva Ījabs, tā ir visvecākā grāmata Bībelē. Viņš sacīja: “Kad cilvēks nomirst, vai viņš atkal dzīvos?” Vai tad ir kaut kādi pierādījumi, kas tas tā ir? Vai mums var būt kaut kādi fiziski pierādījumi, ka ir tāda augšāmcelšanās? Jā. Manuprāt, tādi ir.

17 Ja mēs ievērosim, mēs kalpojam Radītājam. Mēs saprotam, ka mūsu šeit varēja nebūt, ja nebūtu kāds, kas mūs izveidoja. Mēs nevarētu uzrasties tādi, kādi mēs esam, tā vienkārši nejauši; tieši tāpat kā mans pulkstenis ar visiem tiem akmeņiem un regulāciju. Bija... Aiz tā visa stāv kāds izcils prāts, kas uztaisīja to pulksteni, un vienkārši aizdomājieties, kas ir cilvēks, kas ir uztaisījis pulksteni. Nav iespējams, ka šis pulkstenis ir uzradies pavisam nejauši, un vēl jo vairāk nav iespējams, ka mēs parādījāmies vienkārši nejauši!

18 Būdams misionārs un braukādams pa visu pasauli, septiņas reizes apkārt pasaulei, es esmu redzējis dažādas pasaules reliģijas un iepazīies ar dažādām to filozofijām, un ar to, ko viņi domā. Un daudzi no viņiem tic reinkarnācijai un tā tālāk. Taču kristīgā reliģija ir vienīgā reliģija, kurai ir patiesība, jo visa radība stāsta par kristietību.

19 Ījabs sacīja: “Ja koks nomirst, ir cerība, ka tas atkal dzīvos. Un, ja nomirst puķe, tad ir cerība, ka tā atkal dzīvos.” Un viņš sacīja: “Cilvēks apguļas un nomirst, un kur viņš ir?” Ījabs bija cilvēks, slavens cilvēks. Viņš bija liels filozofs viņa laikā un ticīgais, un viņam bija daudz gudrības. Un sātans gribēja viņu sijāt un pārbaudīt.

20 Un visi kristieši, ticīgie, tiek pārbaudīti. “Katram dēlam, kas atnāk pie Dieva, ir jātiek pārbaudītam, pārmācītam.”

21 Tāpēc Ījabs, zinādams, ka Radītājs ir izveidojis visu Savu radību, viņš ievēroja, ka dabā...ka augu dzīvīb bija augšāmcēlšanās un tā tālāk. Taču viņš sacīja: “Cilvēks apguļas, viņš nomirst, viņš iznīkst, bet kur viņš ir? Kas ar viņu ir noticis?”

22 Bet tad viņš vīzijā ieraudzīja tā Taisnā atnākšanu. Viņš zināja, ka viņš ir grēcinieks un kāpēc cilvēkam ir jāapguļas bez augšāmcēlšanās, un nekas nespēja runāt viņa labā.

23 Viņš zināja, ka puķīte nav izdarījusi neko. Tā atradās tur ar kādu mērķi, un tā kalpoja Dieva mērķim. Un tādējādi, kad tā puķīte nomira, tā atkal augšāmcēlās.

24 Taču cilvēks bija grēkojis, un viņam nebija nekādu iespēju augšāmcēlties sava Veidotāja klātbūtnē. Un tāpēc, kad viņš bija tādā stāvoklī, Dievs viņam atļāva ieraudzīt tā Taisnīgā atnākšanu, tā Cilvēka, kas varēja uzlikt Savas rokas grēcīgajam cilvēkam un svētajam Dievam un būt par tiltu – Dieva Dēlu.

Un tad, kad Gars nonāca uz tā pravieša, viņš iekliedzās: “Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzīvs, un pēdējās dienās Viņš stāvēs uz zemes, un kaut arī ādas tārpī iznīcinās manu ķermeni, tomēr es redzēšu Dievu pats savā miesā! To redzēs manas paša, nevis cita acis.”

25 Visa kristietība ir balstīta uz augšāmcēlšanos. Tā ir mūsu cerība. Tagad noskaidrosim, kāpēc. Radītājam tas noteikti ir tā jāiekārto, ka pat tad, ja mums nebūtu Bībeles, mēs vienalga zinātu, ka kristietībai ir taisnība.

26 Un tā, augšāmcēlšanās nav aizstāšana. Augšāmcēlšanās ir pacelt augšā to pašu lietu, kas nokrita. Ja es nomestu šo Bībeli no statīva uz grīdas un paņemtu kādu citu Bībeli, un to aizstātu, tad tā būtu aizstāšana. Taču augšāmcēlšanās ir pacelt to pašu Bībeli, kas nokrita. Un tieši to nozīmē augšāmcēlšanās – tikt uzceltam augšā.

27 Un Dievs, šis lielais Radītājs, ir izteicis Sevi caur visu Savu radību. Un mēs esam daļa no Viņa radības, tieši tāpat kā šīs puķes, tieši tāpat kā koki, visa pārējā daba. Mēs esam daļa no Viņa radības.

28 Lūk, Dievs ir dažādības Dievs. Viņam nav viss pilnīgi vienāds. Viņam nav tikai un vienīgi kalni. Viņam ir tuksneši, līdzenumi, zālainas pļavas. Un Viņam ir dzeltenas puķes, baltas, zilas, rozā, dažādās krāsās. Viņam ir gari cilvēki, mazi cilvēki, ar tumšiem matiem, brūniem matiem, rudiem matiem. Viņš ir dažādības Dievs, jo visam ir jākalpo Viņa mērķim. Viņam viss kalpo Viņa mērķim. Un visam, kas pareizi kalpo Viņa mērķim, tam ir augšāmcēlšanās.

29 Lūk, varbūt to ir grūti tā uzreiz iedomāties vai saprast, bet aizdomāsimies par to, jo šajā pēcpusdienā tas ir mūsu priekšā.

30 Un tā, šeit ir puķes. Tās izsaka to, kāpēc tās parādījās šeit uz zemes – lai palīdzētu uzmundrināt šo skumjo istabu šajā pēcpusdienā, kur aizmidzis guļ šis jaukais jaunais brālis. Un mēs redzam šīs puķes.

31 Kā jūs sievietes šeit Kentuki. Es pats esmu no šejienes. Un es ievēroju, ka jūs stādāt puķes apkārt jūsu mājām, un vasarā tās tik skaisti zied un atdzīvina jūsu namu. Un pēc tam, varbūt rudenī, tās pēkšņi satriec salna. Tā ir nāve. Lūk, vai nu tām jau krīt ziedlapiņas vai arī tās ir jaunas puķītes, lai kādas tās nebūtu, kad uzkrīt salna, tā paņem tās visas. Tā ir nāve. Tā nerespektē personu, spējas, vecumu. Tā vienkārši satriec. Un, kur tā trāpa, tā paņem. Pēc tam mēs redzam, ka no tās puķītes nokrīt ziedlapiņas, un no tās puķes izkrīt maza, melna sēkliņa.

32 Un varbūt tas izklausās bērnišķīgi. Taču tieši tādā veidā tu atrodi Dievu, vienkāršās lietās,

nevis sarežģītās lietās. Dievs ir izveidojis to vienkāršu, ja vien mēs spētu to ieraudzīt.

33 Un tā, Dievs rīko bērū procesiju tai puķītei; tas izskatās savādi, taču tā mazā sēkliņa guļ uz zemes. Tad atnāk rudens lieti, it kā no debesīm kristu asaras, un plīkšķ uz tās sēkliņas, līdz apglabā to zemē.

34 Un tad atnāk aukstā ziema. Lūk, ziedlapiņas ir pazudušas. Stiebrs ir pazudis. Sīpols ir zemē, saknes ir izžuvušas. Ak! Tā sēkla, kad atnāk ziemas aukstums, tas sasaldē to sēklu. Tas pārplēš to sēkliņu, parādās pulpa, nu jau mēs esam februārī vai martā. Tur nav ziedlapu, nav stiebra, nav sēklas, nav pulpas, nav nekā.

35 Vai tās ir tās puķes beigas? Nekādā gadījumā. Kaut kur tur ir maziņš dzīvības dīglis tajā sēklā. Nu, jūs varētu paņemt rokās to zemi un aiznest to uz laboratoriju, un lai zinātnieks to visvisādi izpēta, bet viņš nekad nespēs atrast to dzīvības dīgli. Dievs ir to noslēpis. Bet tikko kā pasaule iegriezīsies saules sistēmā tādā veidā...ka tā nostāsies tā, ka saule atkal sāks sildīt to zemi, jūs nevarēsiet to dzīvību noslēpt.

36 Ja jūs uzliesiet betona celiņu pāri jūsu pagalmam uz zāles, kur būs jūsu nākamais...visvairāk... Kur būs visvairāk zāles nākamajā vasarā? Tieši gar tā celiņa malām. Kāpēc? Tā ir tā dzīvība, kas gulēja zem tā betona. Un, kad atnāk pavasaris, kaut arī uz tās atrodas akmens, tas to nenoslēps. Tā dzīvība izlauzīs ceļu cauri tam visam. Tieši tāpēc ir tik daudz zāles tieši gar celiņa malām. Jūs nevarat noslēpt dzīvību. Tai ir jāuzceļas, jo Dievs ir ielicis sauli, s-a-u-l-i, virs tās, virs botāniskās dzīvības, un tā kontrolē augu valsts dzīvību.

37 Nu, ja Viņš ir ielicis s-a-u-l-i virs botāniskās dzīvības, tad Viņš ir ielicis D-ē-l-u virs mūžīgās Dzīvības. Tāpēc, ja ir augšāmcelšanās puķei, jo tā ir kalpojusi Dieva mērķim, cik daudz vairāk Viņš ir uztaisījis ceļu cilvēkam! Jā. Ir ceļš cilvēkam. Arī viņam ir jāuzceļas, kad pienāk Dieva D-ē-l-a laiks. Nevis.... Saule atmodina botānisko dzīvību, jo tā kontrolē to. Jūs nevarat to noslēpt. Tai ir jāceļas augšā. Un ir Dieva D-ē-l-s, kas kontrolē cilvēka dzīvību, mūžīgo Dzīvību. Un, ja mēs kalpojam Dieva mērķim kā Dieva dēli un meitas, tad, kad pienāks laiks atnākt Dieva D-ē-l-a-m, jūs nespēsiet noslēpt to Dzīvību. Par to stāsta visa daba.

38 Šobrīd mums šeit ir rudens, šeit Kentuki, kur šie skaistie koki pa šo gadu ir izdzinuši savas lapas. Un tad, vēl pirms jebkādiem aukstumiem vai vēl kaut kā, vai jūs ievērojāt, kā mūsu dārzos un apkārtnē augusta sākumā sāka nokrist lapas? Kāpēc? Kāpēc tās lapas nokrita? Tāpēc ka no šīm lapām izgāja dzīvība. Un uz kurieni tā devās? Lejup uz tā koka sakni. Kāds Saprāts lika tai dzīvībai iziet no lapas un aiziet uz pazemi? Jo, ja tā būtu palikusi šeit, tā būtu nonāvējusi koku. Tā nolaidās koka saknē, lai noslēptos, līdz beigsies ziema. Nākamajā pavasarī dzīvība atkal atgriezīsies un izdzīs citu lapu.

39 Lūk, ir jābūt kādam Saprātam, kas to visu dara. Pašā kokā nav nekāda saprāta, tā ir tikai botāniska dzīvība. Taču ir kāds varens Saprāts, kas saka tam kokam, pirms iestāsies aukstums, tai dzīvībai, kas ir kokā: "Nolaidies koka saknēs un paslēpies tur." Un pēc tam, kad saule sāk atkāpties, kā gan tā lapiņa zina, ka saule iet prom un atnāks ziema? Viņam to pasaka kāds Saprāts. Tas ir Dievs.

40 Tas tik ir simbols! Ko mēs tajā redzam? To pašu, ko mēs redzam puķē; dzīvību, nāvi, apglabāšanu, augšāmcelšanos. Un tā dara pat Dievs – noplūc ziedus, lapas maina krāsu, un uzliek buketi uz zemes krūtīm, tikko kā tās puķes mirst. Sarkanās un zaļās, un krāsainās, tieši tā kā šīs te šeit šodien.

41 Dievs nav sarežģīts. Reizēm cilvēkiem gribas Viņu padarīt sarežģītu. Taču Viņš, Dievs, tiek iepazīts vienkāršībā. Mēs skatāmies Viņam pāri, cenšoties Viņu sameklēt. Viņš ir tik vienkāršs, padara Sevi par tādu. Tieši tas padara Viņu tik varenu.

42 Lūk, ievērojiet, šajā...šī dzīvība, kas bija kokā. Tā nokalpoja savam mērķim, nokāpa kapā, lai paliktu tur līdz pavasarim. Un tā, kādam Saprātam ir jāatved tā atpakaļ augšā, lai tā atnāk ar āboliem vai ar jebko, ko ražo tas koks, ar lapām un tā tālāk. Tā atkal uzkāpj atpakaļ augšā.

43 Un tā, Ījabs šeit sacīja: “Ak, kaut Tu noliktu man noteiktu laiku un apslēptu mani kapā, līdz beigsies Tavas dusmas.” Vai redzat, ko saka Raksti? Mēs esam apslēpti kapā, līdz beidzas dusmas, un tad atkal nākam augšā.

44 “Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzīvs, un pēdējā dienā Viņš stāvēs uz zemes. Kaut arī ādas tārpi iznīcinās šo ķermeni, tomēr savā miesā es redzēšu Dievu.” Viņš ieraudzīja, ka viendien kāds Cilvēks atnesīs augšāmcelšanos, un grēka jautājums tiks atrisināts, kad tas Taisnīgais, Dieva Dēls, atnāks nomirt par grēciniekiem. Uz zemes tajā laikā un jebkurā citā laikā nebija neviena cilvēka, kas varētu uztaisīt tiltu starp svēto Dievu un grēcīgo cilvēku. Taču šeit Ījabs, četrus tūkstošus gadus pirms Viņa atnākšanas ieraudzīja Viņa nāvi, apbedīšanu un Viņa augšāmcelšanos, un viņa taisnošanu, kas atnāca caur augšāmcelšanos, un absolūto augšāmcelšanās garantiju ticīgajam. Kāds tas ir mierinājums, zināt, ka tas viss ir patiesība! Tā nav kaut kāda pasaka.

45 Paskatieties šeit ārā, paskatieties uz sauli. Saule uzlec no rīta, mazulis piedzimst. Dievs uzsūta to augšā. Tas kalpo Dieva mērķim. Un deviņos no rīta viņa dodas uz skolu, tas ir pusaudzis. Un pēc tam pulksten divpadsmitos viņa jau ir pilnībā nobriedusi. Pēc pulksten divpadsmitiem ir pagājuši piecdesmit gadi, tas ir pusceļš, un tā sāk iet uz leju, kļūst vājāka, vecāka. Līdz tam laikam tā kļūva stiprāka, pēc tam tā sāk palikt vājāka.

46 Tieši tāpat kā mēs. Sākumā mēs esam stipri un kļūstam... Kad mēs nonākam līdz mūsu pilnam briedumam, mēs kļūstam stiprāki. Tad noteiktā vecumā mēs esam labākajā formā. Pēc tam mēs sākam kļūt vājāki, visu laiku ejam uz leju.

47 Visbeidzot tā noslēpjas rietumos aiz horizonta, brīnišķīga gaisma. Tā nokalpoja Dieva mērķim. Tā mirst. Zeme pa nakti kļūst aukstāka, atdziest, kļūst auksta. Vai tad tas ir tās saules gals? Vai tā ir pēdējā reize, kad jūs to redzat? Nē. Nākamajā rītā tā atkal ceļas augšup augšāmcelšanās. Dievs liecina par to katru dienu, saka: “Ir dzīve, nāve, apbedīšana, augšāmcelšanās.”

48 To pašu saka viss, uz ko jūs skatāties: “Dzīve, nāve, apbedīšana un augšāmcelšanās,” tas ir, ja tas kalpo Viņa mērķim.

49 Lūk, var būt arī tā, ka šī puķe būtu puķe, bet nekad vairs atkal nedzīvotu. Lūk, kur ir tā doma, kuru es gribētu...un, ja Gārnets varētu ar mani runāt šajā pēcpusdienā, tieši to viņš gribētu, lai es pasaku, jo viņš atrodas Dieva klātbūtnē. Ja tā sēkla...

50 Daudzi no jums, kas esat šeit šajā pēcpusdienā, esat fermeri vai dzīvojat šeit apkārtnē, kur jūs redzat saimniecības un redzat dabu. Ja tiek iestādīta sēkla, nav svarīgi, cik šī sēkla ir skaista – ja sēkla nav apaugļota, tad tā nedzīvos. Tā iekritīs zemē un sapūs, un tās būs viņas beigas. Tur vairs nekā nebūs. Tur nav nekā, kas varētu atgriezties dzīvībā. Tai sēklai ir jāapputeksnējas, pretējā gadījumā tā neuzcelsies.

51 Un, lūk, kas mums vēlreiz dod pārliecību par augšāmcelšanos. Kā mums sacīja Jēzus: “Ja cilvēks nepiedzims no augšas, viņš nevar ieraudzīt Debesu Valstību.” Mēs esam šeit ielikti, lai izdarītu izvēli.

52 Un tagad tā skaistā puķīte... Nav svarīgi, cik skaista tā sēkla ir, cik tā ir jauka un apaļa. Kā hibrīda kukurūza, mēs varētu iestādīt hibrīda kukurūzu, taču tur nekas nenotiks. Tā ir jauka sēkla bez dzīvības. Tās dzīvība ir izkropļota.

53 Un jebkura izkropļota Dieva dzīvība nevar dzīvot atkal. Mums ir jāpiedzimst no augšas.

54 Taču, ja tā sēkla ir apaugļota, tad tā pavisam noteikti atkal uzcelsies. To nav iespējams

apturēt. Tai ir jāuzdīgst, jo tā ir apaugļota un tajā atrodas botāniskā dzīvība.

55 Lūk, ticīgajam sevī ir Kristus Dzīvība, kurš pirmais augšāmcēlās mūsu taisnošanai, lai pierādītu, ka ir cilvēka dzīvības, cilvēka ķermeņa augšāmcelšanās, ka mēs dzīvosim atkal, jo mēs esam apaugļoti; citiem vārdiem, esam dzimuši no augšas no Svētā Gara.

56 Un viss, ko mēs redzam dabā... Es šeit stāvu, un man uz lapiņas ir uzrakstīts daudz kas, par ko es gribētu ar jums parunāt. Taču ar šo būtu jāpietiek, lai jūs varētu saprast, ka jūs nevarat, paskatoties apkārt, neredzēt pierādījumu nāvei, apbedīšanai un augšāmcelšanai. Lai kur jūs neietu, lai uz ko jūs neskatītos, to nevar neieraudzīt: nāvi, apbedīšanu, augšāmcelšanos.

57 Un vēl mēs ieraugām, ka augšāmcelšanās atnāk tikai tad, kad tas kalpo Dieva mērķim. Ja tā nekalpo Dieva mērķim, nav svarīgi, cik tā ir skaista, cik jauka tā izskatās un cik daudz labāk tā izskatās par kādu apaugļotu sēklu, tad tā neuzdīgs. Tā nodzīvos šeit, un tas arī viss. Taču, jā tā ir apaugļota, tā noteikti uzcelsies atkal.

58 Tieši tāpat, mani draugi, šodien mēs atrodamies šeit, lai ieraudzītu, ko nāve ir izdarījusi mūsu brālīim. Tam ir jābūt apaugļotam. Varbūt mēs piederam draudzei. Varbūt mēs esam jauki cilvēki. Varbūt mūsu apkaimē par mums ir labās domās; esam jauki tēvi, mātes, dēli, meitas. Taču, ja mūs nav apaugļojis Dieva Gars, tad augšāmcelšanā mēs neuzcelsimies. Viss ir beidzies.

59 Tas mums stāsta par to. Katru dienu to paziņo daba. Un saule uzaust un noriet, parādās mēness un zvaigznes, tas pats. Dabā viss atkārtojas: nāve, apbedīšana, augšāmcelšanās; nāve, apbedīšana, augšāmcelšanās. Katru mūsu dienas dzīvi kaut kas mums liecina: nāve, apbedīšana, augšāmcelšanās.

60 Ļoti bieži mēs paejam tam garām. Nedarīsim tā. Tas nav tāpēc, kāpēc šeit tā ir iekārtots, ka pasaulē ir tāda kārtība. Tas ir mūžīgās Dzīvības dēļ, lai mēs zinātu. Un paskatoties uz sēklām, ir redzams, ka, ja tās nav apaugļotas un nekalpo Dieva mērķim, tad tās neuzdīgs. Tāpat arī mēs neuzcelsimies, kaut arī mēs esam labi cilvēki, kaut arī mēs esam draudzes locekļi, kaut arī mēs esam laipni kaimiņi, jauki cilvēki, izglītoti, gudri. Zinātne stāsta par to, kas ir bijis. Zinātne nevar iedot dzīvību.

61 Dzīvība pieder tikai un vienīgi Dievam, un tikai Viņš valda pār dzīvību. Tāpēc mums ir jānonāk līdz tam, ka mums ir jābūt Dieva Vārda apaugļotiem, citādāk mēs nekad neuzcelsimies. Mūsu...mūsu dzīve pilnībā beigsies, kad beigsies šī te dzīve šeit, ar to ir cauri, ja mūs...ja mūs nav apaugļojis Dieva Vārds jeb Dieva Dzīvība.

62 Lūk, šeit guļ šis aukstais ķermenītis, un ikviens no mums pateiks, ka viņš ir daļa no šīs lielās Dieva radības saimniecības. Viņš ir daļa no Dieva radības. Viņš ir cilvēks, kuru ir radījis Dievs. Tagad viņš guļ, ir aizmidzis. Lūk, kas par lietu – ja viņš savā dzīvē kalpoja Dieva mērķim, tad Gārnetaim būs augšāmcelšanās. To nekādi nevar apiet. Tās nav Gārneta beigas.

63 Nu, mums visiem dzīvē ir jāiet pa šo ceļu. Mēs atnākam no tumsas un ienākam pa to pašu ceļu. Un katrs no mums tā vai citādāk iet caur ēnu...caur nāves ēnu ieleju. Taču mēs esam šeit ielikti, lai...

64 Kā šī pasaule. Jēzus sacīja: “Jūs nevarat kalpot Dievam un mamonam.” *Mamons* ir “pasaule”. Jūs nevarat vienlaicīgi kalpot Dievam un pasaulei.

65 Mums ir izvēle. Mēs varam tikt apaugļoti no Dieva, no Viņa Svētā Gara, un mums ir mūžīgā Dzīvība. Ja mums tās nav, tad, kad mēs nomirsim, viss beigsies. Tad mūs gaida Tiesa, jo mēs to neizdarījām; pēc tam sods; tas sekos par Tā noraidīšanu.

66 Bet es esmu tik priecīgs, ka, cik nu man ir zināms, cik nu es sapratu caur Dieva Vārdu un Svētā Garu liecību, šis zēns atbilda šiem nosacījumiem. Viņš bija dzimis no Dieva Gara, izmainīts

cilvēks. Uz tā puīša bija Dieva Gars. Viņš bija nelokāms kristietis. Viņš kalpoja Dieva mērķim. Varbūt tas bija īsu brīdi.

67 Taču reizēm Dievs gatavo cilvēkus gadiem, lai dotu viņam pāris dienu kalpošanu. Jānis Kristītājs atradās tuksnesī trīsdesmit gadus, lai būtu kalpošanā sešus mēnešus. Jēzum Kristum bija trīsdesmit gadi trīs gadu kalpošanai, krustā sišanai. Dievs sagatavo cilvēkus, izaudzina tos. Tas ir Viņa mērķis. Laiks ir ar cilvēku. Mūžība ir ar Dievu.

68 Es ticu, ka Dievs izaudzināja šo zēnu šeit uz zemes kādam mērķim.

69 Un, ja ievērosiet, tieši šajā viņa slimības reizē, tas satrieca viņu ar kādu mērķi. Dievs varēja padarīt šo zēnu pilnībā veselū. Taču ko Viņš iedeva viņam viņa dzīvības vietā? Viņš ļāva pamosties viņam tur, kur viņš vairs nekad nenomirs.

70 Un poliomiēlīts viņu nenogalināja, viņš nenomira no poliomiēlīta. Viņu nenogalināja nekāda cita slimība, kad mēs lūdzāties, es ar viņu un citi kristieši šeit no Kempbelsvilas, kas lūdzās par viņu. Tas nenotika. Ne no tā. Saprotat?

71 Pienāca Gārmeta laiks aiziet. Viņam tas bija jādara. Viņš bija kalpojis savam mērķim. Viņš atnāca pie Kristus, bija apaugļots. Kā būtu, ja viņš būtu nomiris pirms šī laika? Poliomiēlīts atveda viņu pie Dieva. Viņš grasījās kļūt par tabakas akcionāru, tādas bija viņa domas. Taču viņam bija pavisam cits mērķis. Mēs to zinājām. Viņa mērķis bija būt par kristieti.

72 Nu, tabakas akcionārs...varbūt pēc septiņdesmit pieciem gadiem, ja pasaule vēl pastāvētu, kāds pateiktu: "Gārnets bija liels akcionārs." Varbūt tas būtu viss, ko kalpotājs varētu pateikt viņa bērēs: "Viņš bija liels akcionārs."

73 Bet ko mēs varam pateikt šodien? "Viņš bija kristietis." Kā akcionārs bez Dzīvības dīgļa, tikai tās paaudzes atmiņa, viņš būtu aizgājis starp dažiem cilvēkiem. Bet šobrīd viņš ir starp nemirstīgajiem. Viņam ir jāatnāk augšāmcelšanās. Tam it nekādi nevar patraucēt. Viņam ir jāatnāk, jo viņš kalpoja savam mērķim. Viņu bija apaugļojis Svētais Dieva Gars, mūžīgā Dzīvība, kas atradās tajā zēnā tādā mērā, ka viņš pateica: "Ja es būtu zinājis..."

74 Pēdējā reizē, kad es ar viņu runāju, viņš sacīja: "Ja es zinātu, ka man būtu...ja es varētu būt vesels, stiprs kā tie citi puīši, traukties šeit pa ielām ar savu sporta vāģi un iedzert, bet nezinātu To, ko es zinu," viņš sacīja, "es nemainītu to pret desmit tūkstošiem tādu dzīvību." Jauns, astoņpadsmit gadus vecs puisis, jauks, izskatīgs jauniešs, viņš droši vien būtu pastāvīgs velna mērķis.

75 Taču Dievam vajadzēja viņu ievest tādā stāvoklī, lai viņu iegūtu, lai tas kalpotu tam mērķim. Paskatieties uz viņa pacietību, uz viņa liecību starp kaimiņiem. Paskatieties, kas viņš bija un kā ar savu pazemīgo dzīvi viņš runāja uz daudziem no jums, un Tiesas Dienā viņa dzīve liecinās pret tiem, kuriem tā nav. Viņš bija piemērs tam, ko Dievs gribēja no viņa. Viņš kalpoja Dieva mērķim.

76 Un tā, ja viņš kalpoja Dieva mērķim un bija apaugļots, kā ir jātiek apaugļotam visam dabā, ar apsolījumu, ka viņš atkal augšāmcelsies, tad kā gan mēs varētu apšaubīt to augšāmcelšanos, ka mēs atkal redzēsīm Gārnetu? Nu, tas būtu pilnīgs neprāts sacīt, ka viņš neuzcelsies. Ja Gārnets neuzcelsies, tad saule nekad nav uzlēkusi un rietējusi, un atkal uzaususi. Ja Gārnets neuzcelsies, tad puķe nenomirst un atkal nedzīvo. Tas kalpoja Dieva mērķim. Tas bija apaugļots ar dzīvību, un tas atkal uzcēlās. Nu, mēs...tas būtu kaut kas briesmīgs, kaut kas negudrs, pateikt, ka nav augšāmcelšanās, jo mēs it visur varam paskatīties uz to un redzēt augšāmcelšanās mērķi, un kādiem mums ir jābūt, lai mums būtu augšāmcelšanās.

77 Gārnets atkal dzīvos. Viņš ir dzīvs šobrīd. Viņš ir citā pasaulē. Un viņš atkal augšāmcelsies tikpat droši, kā atkal uzceļas puķe. Viņš uzcelsies tikpat droši...droši, kā atkal uzceļas mēness, saule un zvaigznes. Viņš uzcelsies. Taču, redziet, tie uzceļas, lai dzīvotu tikai vēl vienu mirstīgu dzīvi, lai

liecinātu par kādu citu laiku. Kad viņš uzcelsies, tas būs laika perioda beigās, kad vairs nebūs nekādu liecību. Viņam ir mūžīgā Dzīvība. Tam bija nepārtraukta dzīvība... Tam ir jātiek apaugļotam nepārtrauktai dzīvībai, lai tas atkal celtos augšā nepārtrauktai dzīvībai. Viņš ir apaugļots ar mūžīgo Dzīvību. Un, kad viņš atkal uzcelsies, tur vairs nebūs nāves, viņš ir dzīvs mūžīgi.

78 Savā dzīvē es esmu sludinājis tūkstošiem bērēs it visur pasaulē. Kaut es varētu pateikt par daudzām bērēm, kur es esmu sludinājis, es... Kaut es tur varētu pateikt tos vārdus, ko es varu pateikt par Gārnetu un par tām cerībām, kuras man ir par Gārnetu. Un es zinu, ka Dievs viņu augšāmcels, jo viņš atbilda visām man zināmajām Dieva prasībām. Un viņa dzīve parādīja, ka viņā bija Svētā Gara zieds, ka Dievs dzīvoja viņā. Tas zēns bija izmainīts zēns. Par to nav nekādu šaubu. Par to liecināja viņa dzīve. Viņš bija izmainīts.

79 Un tā, ja mēs varētu pateikt: “Nav nekāda augšāmcelšanās, un šis ir Gārnetas beigas. Gārnetas, tā ir pēdējā reize, kad mēs viņu redzam, šodien aprakdami viņu šeit.” Kas tad iestāsies par viņu? Ja kāds pateiktu: “Ak, es neko par to nezinu. Es nezinu. Nu, es nekad neko tādu neesmu redzējis.” Protams, laika beigās vēl nav pienākušas. Taču, ja tu šādi saki, pirmais, kas tev ir jādara...

80 Par Gārnetu liecina Dieva Vārds. Dieva Vārds saka: “Mēs, kas paliksim dzīvi līdz Tā Kunga atnākšanai, ne ar ko nebūsim priekšā tiem, kas aizmiguši. Jo atskanēs Dieva bazūne, un pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši, bet mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam.” “Kas Man tic, kaut arī nomirs, tomēr viņš dzīvos.” Tie ir Raksti! “Es esmu augšāmcelšanās un Dzīvība,” saka Dievs. Saprotat? Jums būtu jāliecina pret Dieva Vārdu. Dieva Vārds liecina par šo zēnu. Un kas var būt vēl pietiekamāks nekā paša Dieva Vārds? Viņš taču ir Sava Vārds. Vārds ir Dievs. Un pats Dievs liecina, ka Gārnetas celsies. Gārnetas atkal augšāmcelsies.

81 Visa daba! Mums būtu jāsaka: “Saule taču neaust. Nē, Dievs kļūdījās. Saule, mēs neredzam sauli.” Saprotat? Tas būtu kaut kas neprātīgs.

82 Saule saka, ka viņš augšāmcelsies. Puķe saka, ka viņš augšāmcelsies. Vārds saka, ka viņš augšāmcelsies. Visa daba, visa radība saka, ka viņš augšāmcelsies. Zeme griezdamās saka, ka viņš augšāmcelsies; viss, ko jūs redzat. Pat Dieva Vārds! Vienīgi... Svētais Gars krūtīs man un citiem ticīgajiem kristiešiem, kuri ir šeit, šobrīd pulsē ticībā, kas saka, ka viņš augšāmcelsies.

Un tu iesi pret savu ticību, tu iesi pret Dieva Vārdu, tu iesi pret radību, tu iesi pret visu, saprotiet, ja sacīsi, ka viņš neuzcelsies.

83 Šis nav Gārnetas beigas. Šis ir tikai viņa zemes dzīves mērķa beigas, taču viņš atkal augšāmcelsies. Saprotat? Tur jau tā lieta – viņš augšāmcelsies. Tāpēc, kāpēc mēs...kāpēc lai mēs raizētos?

84 Protams, mums ir sāpīgi skatīties, kā šis jaunais zēns šeit guļ, šķiet, pašā dzīves sākumā. Taču ziniet, kad Dievs... Kad tu noplūc puķi savā puķu dārzā, ne jau vienmēr tu paņem tās vecās. Reizēm tev ir vajadzīgs pumpurs, tam pumpuram ir jākalpo tavam mērķim buķetē. Varbūt Dievs gribēja pumpuru. Un tieši to Viņš šeit noplūca, buķetei priekš Sava altāra Godībā; garantējot, visam liecinot par to, ka viņš atkal augšāmcelsies. Mūsu ticība saka, ka viņš augšāmcelsies. Vārds saka, ka viņš atkal augšāmcelsies. Mēness saka, ka viņš atkal augšāmcelsies. Zvaigznes saka, ka viņš atkal augšāmcelsies. Saule, puķes, daba, viss saka, ka viņš atkal augšāmcelsies.

85 Jo visi, kas pazina Gārnetu, zināja to, ka viņš bija kristietis. Jūs nevarējāt ienākt viņa klātbūtnē un nesaprast, ka tajā zēnā bija notikušas pārmaiņas. Viņš bija apaugļots ar Dzīvību.

86 Mana lūgšana ir par to, lai mēs, kas esam dzīvi, ieraugām piemēru tam, kā Dievs dara, un sagatavotos. Un, ja mums nav...nav šī mūžīgās Dzīvības dīgļa, tad, zinot, ka mums ir jāiet pa to pašu ceļu, pa kuru aiziet viņš, būsīm apaugļoti. Pieņemsim Kristu mūsu sirdīs un piedzimsim no

augšas. Jo, brāli, māsa, ar to sastapsies ikviens no mums, lai kas arī tu nebūtu, lai kādos biznesos tu nebūtu, cik jauns vai vecs tu esi, tev būs ar to jāsatiekas. Tev būs ar to jāsatiekas. Un nemaz...nemaz neuzdrīksties mēģināt to izdarīt, ja Kristus tevi vēl nav apaugļojis, lai tev būtu mūžīgā Dzīvība.

87 Tad nāve ir aprīta uzvarā. Gārnets atkal augšāmcelsies. Visa daba... Lūk, šajā apkārtnē visi pazina šo zēnu. Ikviens, kas kādreiz ar viņu saskārās, zināja, ka viņš bija kristietis. Un tā, Dieva Vārds un visa daba saka, ka viņš atkal augšāmcelsies.

88 Viņa māte, viņa tēvs, visi viņa radnieki, lai kas jūs arī nebūtu, jūs, kas šeit uz viņu skatāties; kā Evaņģēlija kalps, kā viņa brālis, es redzu, ka viss Dieva Vārdā un dabā...

89 Lūk, kāpēc es to saku – kāds varbūt pārāk nestaigā uz draudzi un to nesaprot. Es nodomāju, ka šādā veidā tas būs saprotams visiem. Tā ļoti parasti – paskatīties šeit uz dabu un ieraudzīt, kas notiek.

90 Gārnets atbilda Dieva specifikācijai. Viņš kalpoja Dieva mērķim. Viņš nav miris. Viņš ir dzīvs uz visiem laikiem, vienkārši kādu laiciņu pagaidīs, līdz atnāksim mēs.

91 Un tā, jūs, kuru dzīvēs bija Gārnets, viņa tēvs, māte, brālis, māsa, lai kurš tas nebūtu, radnieki, jūs viņu zinājāt. Jūs viņu mīlējāt. Esot kopā ar viņu, vienkārši nebija iespējams viņu nemīlēt. Saprotat? Jūs bijāt kopā ar viņu šeit. Bet kā tad ar dzīvi viņpasaulē? Sagatavosimies, lai arī mēs satiktos ar viņu augšāmcelšanās. Dzīvosim tādu dzīvi, lai mēs satiktos ar viņu augšāmcelšanās.

92 “Kad nomirst cilvēks,” ir teikts rakstītajā, “vai viņš atkal dzīvos? Visu savu noteikto laiku es gaidīšu, kad pienāks mana pārmaiņa. Kad Tu sauksi, tad es atbildēšu.” “Atskanēs Dieva bazūne, un mirušie Kristū augšāmcelsies pirmie. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam. Tā mēs būsīm kopā ar To Kungu vienmēr.”

93 Šis ir poligons, pārbaudījuma laiks. Gārnets atbilda Dieva pieprasītajām prasībām. Un šodien Gārnets nav miris, viņš atdusas ar To, kuru viņš mīl vairāk par visu pasaulē. Vairāk nekā viņš mīlēja... Tāpat, kā viņš mīlēja savus vecākus, viņš mīlēja katru, kas ar viņu saskārās, viņš mīlēja. Tomēr Jēzus Kristus bija Tas, kuru viņš mīlēja vairāk par visiem. Viņš ir aizgājis, lai satiktos ar Viņu. Kaut mēs, kuriem viņš dāvāja mazāk mīlestības, kaut mēs visi būtu gatavi satīties ar viņu tajā varenajā augšāmcelšanās.

Uz brītiņu nolieksim mūsu galvas.

94 Kamēr mūsu galvas ir noliektas. Es necentos stāstīt pārāk daudz par Gārnetu. Viņš bija kristietis. Viņa paša dzīve stāsta par to, kas viņš ir. Taču es mēģināju pastāstīt jums, viņa tuviniekiem, ka viņš augšāmcelsies, pierādot jums, ka tās nav beigas. Ir garantija, kas ir uzrakstīta ar Dieva Dēla Asinīm, ka viņš atkal augšāmcelsies.

95 Un tā, sagatavosim tagad mūsu sirdis, lai tad, kad mēs tiksīm atnesti uz līdzīgu vietu, uz kādu bērnu namu, lai mūsu tuvinieki pieminētu, ka arī mēs esam gatavi aiziet. Un lai šī jaunieša tēvs, māte, tuvinieki, vissvarīgākais...

96 Ziniet, es saprotu, cik jums ir grūti. Es pats zaudēju meitiņu, mazu meitenīti. Es zinu, kā asiņo jūsu sirdis.

97 Taču, saprotiet, ja Gārnets nebūtu glābts, tad tas patiešām būtu jums briesmīgs laiks. Taču cik godpilna jums ir šī stunda – zināt, ka jūsu zēns bija ar Kristu. Un kādreiz viņam būtu jāaiziet. Un ceļa galā viņam joprojām bija viņa ticība. Un šodien viņš ir pie Dieva. Bet jūs, viņa māsiņas un brālēni, un radnieki, vienkārši aizdomājieties, kas viņš bija. Un kā būtu, ja viņš būtu gājis pa citu ceļu? Mums nav par ko uztraukties. Gārnets ir ar Jēzu. Būsīm gatavi arī mēs, lai ietu kopā ar Viņu.

98 Žēlsirdīgais Dievs, varenais mūžīgais Jehova, kas lidinājās virs ūdeņiem un pateica: “Lai top

gaisma.” Tu, kas ar Savu Vārdu izteici šo pasauli, un tā parādījās, Tu ar to pašu Vārdu apsolīji, ka mēs atkal augšāmcelsimies. Tagad mēs pienesam Tev, Tēvs, šajā pēcpusdienā...

99 Es biedrojos ar šo jauno brāli dzīves laikā, mūsu starpā bija nemirstīga mīlestība. Kamēr vien es šeit dzīvošu, es atcerēšos šo jauno, drosmīgo kareivi, kas gulēja gultā ar mākslīgās elpošanas aparātu, kā starp elpas vilcieniem viņš slavēja Dievu To Kungu. Un arī man viņš bija pacietības piemērs, nekad nežēlojās, tikai: “Lai notiek Dieva prāts.” Tu ieliki viņu mūsu priekšā, un nu Tu esi paņēmis viņu no mūsu klātbūtnes.

100 Kungs Dievs, lai šajā pēcpusdienā katrs no mums, kas dzīvo... Un es jūtu, ka Gārnets varbūt gribētu, lai es to pasaku. Ja mēs neesam gatavi, lai mēs sagatavojamies un esam, kā es to pateicu, Tēvs, apaugļoti, Tēvs, lai satiktos ar viņu, pateicoties tam pašam Svētajam Garam, kuru viņš saņēma, šo Dzīvību, kas bija Kristū.

101 Svētī šos dārgo māti un šo tēvu, vecākus un tuviniekus. Lai kas arī viņi nebūtu, lai Tava svētā klātbūtne ir ar viņiem, Tēvs. Lai tieši šajā laikā viņi aizdomājas vairāk kā jebkad, kāpēc tika nodzīvota šī īsā dzīve. Tā bija liecība kā piemērs.

102 Šiem šeit sēdošajiem jauniešiem, kas bija kopā ar viņu kopš bērnības, paskatieties, kāds viņš bija agrāk un kāds viņš kļuva vēlāk. Lai viņa dzīve ir viņiem kā svētruna, Tēvs, lai arī viņi sagatavotos satikties ar savu mazo draugu tajā pusē, kur vairs nebūs ne nāves, ne bēdu, ne sirdssāpju. Dāvā to, Kungs.

103 Un mēs, gados vecākie, kuri skatāmies uz šo jaunietai pašā dzīves sākumā un redzam, kā viņš pārmainās, no mirstīgās dzīves pāriet dzīvajā Dzīvē. Dāvā to, Kungs, lai mēs varētu to ieraudzīt šajā pēcpusdienā šajos vienkāršajos piemēros no dabas un ieraudzītu to Dieva Vārdā, apsolījumā. Un Tu pateici: “Dieva Vārds ir sēkla.” Un sēklai ir jāatnes pēc savas kārtas.

104 Es lūdzu, lai Tu svētī un mierini šos cilvēkus. Lai viņi zina, ka šis puisēns bija ielikts šeit kā svētruna. Viņš ir beidzis sludināt savu svētrunu, tā grāmata ir aizvērusies, taču mēs atkal viņu satiksīm. Dāvā, Kungs, lai mēs visi nostātos Kristus skaistumā tur, kur mums ir mūžīgā Dzīvība. Līdz tam laikam turi mūs vienmēr Tavas gribas centrā. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība

(I Am The Resurrection And Life)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 18. novembra pēcpusdienā brāļa Garneta Pika bērēs Kempbelsvilā, Kentuki štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-1118 ilgst 48 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.